

Csak vendégek vagyunk a földön

De úgy is viselkedünk?

Egy régi, szép egyházi énekben áll ez a sor: „Csak vendégek vagyunk a földön...” Vendégekként viselkedünk is ezen a bolygón? Tény: Ma egyetlen napon annyi szén, gázt és olajat égetünk el, amennyit a természet egymillió nap alatt halmozott fel. Vagyis: egy az egymillióhoz arányban helytelenül viselkedünk, és megsértjük az Istentől kapott vendégjogot. Ezáltal erősen visszaélünk kiváltságainkkal a délen élő szegények terhére és az eljövendő nemzedékek rovására. El fognak átkozni minket, ha így folytatjuk.

Magatartásunk következményei: éghajlatváltozás, fajok kipusztulása, gyakoribb természeti katasztrófák, erősebb sivatagképződés, világméretű vízhiány és egyre nagyobb menekültáradat dél felől. Gyakorlatilag a harmadik világháborút folytatjuk a természet ellen, és így önmagunk ellen, hiszen a természet része vagyunk.

Megmenthetők vagyunk-e még?

Persze. Mindenesetre meg kell tanulnunk, hogy a továbbiakban ne a természet ellen, hanem a természettel éljünk, dolgozzunk és gazdálkodjunk. Ez a föld elégséges mindenkinek a szükségleteihez, de természetesen nem elég mindenki kapzsóságához. Meg kell tanulnunk, hogy egótudatunkat öko-tudattá alakítsuk át. Ennek próbája az energiafordulat lesz. Németországban néhány év alatt elérjük, hogy az ökoáram arányát 5%-ról 28%-ra vigyük fel. Ez bizonyíték arra, hogy a fordulat lehetséges, és arra is, hogyan. Ha továbbra is ezen az úton járunk, akkor Németország és Európa kb. 30 éven belül 100%-ban megújuló energiákat használhat. Persze tudjuk: kizárólag az ökológikus technikával nem lehet megmenteni minket. Megmenekülésünk és megtérésünk feltétele az ökológiai etika és ökológiai spiritualitás.

1200 évvel Jézus után, páratlan Naphimnuszával Assisi Szent Ferenc megsejtette velünk, mit jelenthetne az ökológiai spiritualitás: „*Aldott légy, Uram, s minden alkotásod! Legfőképpen urunk-bátyánk, a Nap... Áldjon, Uram, tégedet Szél öcsénk... Áldjon, Uram, tégedet Víz húgunk... Áldjon, Uram, téged Földanya nének...*” (Városi István fordítása).

Az összes vallások misztikusainak egységélménye abban áll, hogy min-

denben felismerik az Istenit. Az indiai Upanisádok ezt így fejezik ki: „*Isten a kövekben alszik, a növényekben illatozik, az állatokban álmodik, és bennünk, emberekben akar felébredni.*”

Nap-, szél-, víz- és földtestvérünk mutatja meg nekünk a szoláris korszakba vezető utat. A természet megajándékoz minket mindennel, amire minden embernek mindenkor szüksége van. Spirituális síkon persze még meg kell tanulnunk megérteni minden élő testvéri és isteni mivoltát. Akkor ennek logikus következménye lesz megmenekülésünk és gyógyulásunk.

Ökológiai napi szemle

➤ Ma ismét egyszer s mindenkorra kiirtottunk 150 növény- és állatfajt. A természetnek 24 000 évre van szüksége egy új faj megalkotásához. De mi, emberek gondoskodtunk arról, hogy a fajok kihalása ma ezerszer gyorsabban menjen végbe, mint ahogy a természet előirányozta. Viszafelé tartó evolúciót játszunk. Még egyetlen előtünk járó nemzedék sem kontárkodott bele annyira Isten dolgába, mint a miénk.

➤ Ma, ahogyan minden nap, újabb 30 000 hektáryi sivatagot állítottunk elő. A szó legszorosabb értelmében pusztává tesszük bolygónkat. Iskolás koromban a sivatag Afrikát jelentette. Gyerekeink már azt tanulják földrajzórájukon, hogy a sivatagképződés megérkezett Dél-Európába. És ha a sivatagosodás és az ezzel járó pusztulás folytatódik, akkor valamikor Közép-Európa is a sivatagban fekszik majd.

➤ Ma, ahogyan minden nap, ismét elveszítettünk 86 millió tonna termőföldet – főként a szél- és vízerózió révén –, és egyúttal csaknem negyed millió emberrel többen lettünk. Van-e még elég fantáziánk ahhoz, hogy elképzeljük, hová tart utunk, ha nem sikerül megállítani ezeket a folyamatokat?

➤ Ma, akárcsak minden nap, ismét kibocsátottunk a levegőbe 150 millió tonna üvegházhatású gázt. Ennek fő oka a szén, gáz, olaj és benzin elégetése. Ismétlem: egyetlen napon annyi szén, gázt és olajat égetünk el, amennyit egymillió nap alatt halmozott fel a természet. Ez azt jelenti: egy az egymillióhoz arányban vétünk a fenntarthatóság túlélési törvénye ellen.

Mit tehetünk?

Az egyetlen sikeres stratégia ez lehet: energiát megtakarítani, az energiát hatékonyabban felhasználni, és növekvő mértékben alkalmazni megújuló energiákat. Az energiefelhasználás a kulcsa minden társadalom jó vagy rossz jövőjének. Egyedül Németországban legalább 20 milliárd épületet kellene energetikai szempontból felújítani – ez a fűtési energia megfelezését jelentené, és mintegy 300 000 munkahelyet teremtené a vergődő építőiparban.

Világszerte az az autóipar fog robbanásszerűen növekedni, amely gyorsan és megfizethető áron három-, két- és egyliteres fogyasztású kocsikat, valamint elektromos és hidrogénmeghajtású autót fog piacra dobni, vagyis kisebb autót fog gyártani. Léteznek olyan napenergia-házak, amelyek a Nap segítségével több energiát állítanak elő, mint amennyit ezekben a házakban elfogyasztanak. Minden háztulajdonos energiatermelő- és energiaeladó lesz. Az ökonómia és az ökológia végül egymáshoz illeszkedik majd. Mert ezek a házak alig drágábbak, mint a hagyományosan épített házak. De a napelemes tetőkkel pénzt lehet majd keresni. A Nap nem küld nekünk számlát. A szél is ingyen van. Ez a legnagyobb gazdasági előnye a jövőbeli ökológikus energiatermelésnek.

Ha azt akarjuk, hogy a klímavédelem és a környezetvédelem legyen a 21. század elejének legfontosabb cselekvési stratégiája, akkor a jövőképes vállalkozások, szakszervezetek, egyházi képviselők, gazdálkodók, mesteremberek, politikusok és magánemberek millióinak egészen új politikai koalíciójára lesz szükség. Csak akkor mondhatunk majd jó lelkiismerettel igent kezdeti kérdésünkre: Igen, még megmenthetők vagyunk.

Az ökológikus Jézus felfedezése

Aki – tekintettel az ökológiai válságra – éber szellemmel és nyitott szívvel olvassa az Újszövetségben Jézus történetét és Jézus történeteit, az föl fogja fedezni az ökológikus Jézust és az ökológia válság legyőzésére alkalmas jézusi öko-etikát. Azért is nevezem Jézust ökológikusnak, mert ő a természet nagy megfigyelője és még nagyobb költője volt. Például a

megvetőről és a szántóföldről, „az élet vizéről” és „a növekedés csodájáról” szóló történeteivel 2000 évvel ezelőtti spirituális ökológiát hozott létre és élt meg. Jézus éppúgy volt ökológus, mint teológus.

Jézus beszél a virágokról és a kenyérről, a kenyérsütésről és az építkezésről, a földről és az angyalokról, a gyümölcsről és a békéről, a születésről és a pénzről, Istenről és a mezei füvekről...

Az ökológus Jézus szellemében vett vallás nem betűkhöz ragaszkodó hit, és nem hűség a törvényhez, hanem nagyon érzékeny tudata a bennünk lévő Istennek, és nyitottság a körülöttünk lévő Istenre. A Nap „magától” világít, a szél „magától” fúj, a víz „magától” folyik és „magától” tisztul meg, a fák és a növények „maguktól” növekednek – mondja

Jézus. Csak meg kell tanulnunk elfogadni, amit a természet messzemenően ingyen a rendelkezésünkre bocsát.

Ha eddig az volt érvényben, hogy „Vessétek magatok alá a földet!”, akkor most annak kell érvénybe lépnie, hogy „Vessétek alá magatokat a földnek!”. A jézusi üzenet magva az együttérzés minden élővel. Felszólítása, hogy „Legyetek irgalmasok!”, azt jelenti: Érezetek együtt az étellel – magától értetődően az állatokkal és a növényekkel is. Jézus számára a kultúra a tudatosság elmélyítése és kibővítése minden élő irányában. Belső átalakulásunk nélkül a technikai haladásnak nem lesz sok haszna.

Az ökológus Jézus megalapozza azt a reményt, hogy világméretű ökológus gazdasági csoda történik – egyensúlyban a természettel. Ha manapság világpolitikáról és világgazda-

ságról, világvallásokról és világméretű klímavédelemről beszélünk, akkor az erkölcsnek is globálissá kell válnia. Az ökológus Jézus szellemében persze nem kell minden környezetvédőnek kereszténynek lennie, de minden kereszténynek környezetvédőnek kell lennie. Az ökológus Jézus arra hív meg minket, hogy „kvantumugrást” tegyünk „egy új életbe”. Jézus személye nagy látomás, nagy eszme, nagy tűz és nagy munka a 21. század számára – az egész világ átalakítására hív!

Franz Alt

Forrás: Publik-Forum Extra, 2015 május

Franz Alt újságíró és könyvszerző. Naponta ad hírt mintaszerű jövőtervekről itt: www.sonnenseite.com.

Az elszemtelenedett vendég

Széljegyzet egy 2012. évi Drewermann-interjúhoz

Megdöböntő kérlelhetetlenséggel fogalmazott Eugen Drewermann egy 2012. évi interjúban (www.die-presse.com), amikor egyértelműen leszögezte, hogy az ember nem az evolúció középpontja és csúcsa, hanem csupán egy faj a sok közül, az élet sodrának csupán egy tagja, egy hullám a többi között az óceánban.

A kereszténység olyan etikát hirdet meg, amelynek értelmében az ember a teremtés koronája és értelme, ez pedig lényege szerint az egoizmus sajátos, vallási-ideológiai igazolása. A Genézis 1,28 szövege szerint az ember hatalmat kapott a teremtés, és így az állatvilág fölött is, vagyis megkülönböztetett ellenőrzési jogot mindarra vonatkozóan, ami az emberben az állathoz bármiképpen rokonságot vagy hasonlóságot mutat.

A darwini evolúciós teória már-már elfogadottá nőtte ki magát, de az ebből következő etikai szemléletmódváltás lemaradt filozófiai és teológiai palettánkról. Ténylegesen semmilyen alapunk nincs ahhoz, hogy az emberi faj előjogokkal rendelkezzen bármely másikkal szemben. Természetesnek vesszük, hogy az emberi élet szent, és minden cselekedet, amely békében vagy háborúban ezzel szemben áll, bűn, és hogy ez alapvetően lelkiismereti kérdés – azt azonban egészen más kérdésnek tartjuk, hogy mi történik a természettel, hány elefánt, hány csimpánz vagy bármely más élőlény megéri-e a holnapot, vagy elpusztul, éppen a mi áldásos uralkodásunk miatt.

Ezzel a darwini gondolatot félrelökve, a teremtés öncélúvá és értelmetlenné változtatjuk, amikor isteni képmás voltára hivatkozva minden etikai racionalitás fölé helyezzük az embert, jóllehet így magát a Teremtőt tesszük nevetség tárgyává, és megtagadjuk őt vagy a józan esztét. Kísértesen úgy fest a dolog, hogy keresztény etika címén az ateizmust hirdetjük, amelyben nemcsak a teremtett világ értelmetlen, hanem maga Teremtő is.

Az ember, aki csupán vendég a teremtésben, a történelem folyamán kellő módon elszemtelenedve tudományt, kultúrát és vallást fabrikált, s ezekkel minden módon igazolni akarja létét és jogát, illetve sajátosan egyoldalú felelősségét önmaga iránt, elképesztő agresszivitással kikényszerítve ily módon, hogy a házigazda és házanépe az ő hasznát szolgálja, és ő mindent pénzzé és nyereséggé változtathasson. Hihetetlen arcátlansággal hivatkozik az éhező milliókra, de a valós megoldástól gondosan távol tartja magát, hiszen szerinte a természetes környezet megőrzése annyira költséges és meg nem térülő, hogy legfeljebb akadémikus problémának jó, meg nyersanyag, amiből ismételtelen pénzt lehet csinálni.

Sajnos még mindig ott tartunk, hogy a természet és az állatvilág megőrzését nem lehet egy lapon említeni az ember problémáival. Egyelőre még az az élet rendje, hogy a természet kincseit felhasználjuk, aztán ha van rá lehetőségünk, helyreállítjuk, amit elpusztítottunk. A valóság nem

sok jóval kecses, de az egyetlen fogható remény abban áll, hogy felszínén tartjuk a kérdést, és nem hagyjuk nyugodni a lelkiismeretünket. Ez kevésnek tűnik, de ez az eszköz áll a rendelkezésünkre, még ha ijesztően kevésnek tűnik is.

Olyan etikát kellene megalkotnunk és vallanunk, amely az élet minden szereplőjét egyenrangú félnek tekinti. Ez az a hatalom, vagy helyesebben fogalmazva, ez az a felelősség, amelyet a Bibliából a kezdetektől fogva ki kellene olvasnunk, politikától, ideológiától és vallástól függetlenül! Legalább a kereszténynek mondott embernek valóban etikusan kellene viszonyulnia az isteni teremtéshez, és kellő kritikát kellene megfogalmaznia a keresztényidegen gondolkozásmóddal szemben, amely hierarchiát kényszerít a teremtésbe, annak csúcsára az embert állítva, aki hatalmát felelősség nélkülivé alakítja, Istent pedig felelőtlen szerencsejátékosra rajzolja át, hiszen „nem számít egy egész teremtésnyi értelmetlen selejt sem, csak az ember sikerüljön”!

A keresztény etikát és annak biblikus igazolási pontjait újra kellene értékelni, és megalkotni egy kritikusan „istenszabású” etikát, amelyből következik, hogy nem azáltal leszünk Istenhez hasonlóak, hogy a saját szájunk ize szerint próbáljuk felülírni és tudományos magaslatra emelni az etikus isteni magatartást, mert ezzel csak önmagunkat „kényszerítjük rá” a mennybéliekre!

Sulyok Gábor